

I. ПОУЧИТЕЛНО ПИСМО.

Лордъ Кещерфилдъ пише на сына си.

Любезно мое чядо! Много съмь благодаренъ отъ писмо то ти. И писмо то е чисто и красно, и обѣщаніе то ти много добро; но треба да си стоишъ на хората та, защото то почтенъ чловѣкъ никоги не пристѣпва обѣщаніе то си. Вричашъ ми ся чи ще вардишъ мои тѣ совѣтъ и поученія; това стига: „Защо, и ако не ги разумѣвашъ сега, ще доде време да познашъ колко сж были добри за тебе. Какво то ся вижда, като си писвалъ писмо то другъ ти е казвалъ; и азъ не ся надѣвамъ юще, да можешъ да пишешъ добро писмо безъ помощникъ; но добро е да ся по изпитвашъ и самъ си, защото нищо друго не е толко зи нужно, колко то да знае чловѣкъ да писва добро писмо; но пакъ и не е и друго толко зи лесно, колко то това. Много не можтъ да пишѣтъ добрѣ, Защо то ся мѣчатъ да пишѣтъ по' добрѣ отъ колко то можтъ, и тѣй си принуждаватъ писма та; а то за да пишемъ добрѣ, треба да пишемъ лесно и естественно, и. п. ако ищешъ да ми пишешъ писмо, помисли какво щеше да ми хоротувашъ, ако бѣхъ при тебе, и тогива пиши ми много просто, като да ми хоротувашъ. Нека да речемъ чи си седналъ сега да ми пишешъ безъ помощника, и писмо то ти е написано тѣй. — „Сладкій ми Отче! Днесъ като сжмна, отидохъ у Господ. Метерови, и преведохъ отъ Ингилишки на Латински, и отъ Латински на Ингилишки толко добрѣ, що то ми писа отъ доло учителя „най добрѣ.“ Казахъ и единъ глаголъ на усть, сетнѣ си потитяхъ на горѣ на доло, и играхъ като малко дѣте; во това мя направи толкози да огладнеж, що то ядохъ като вълкъ, отъ кое то познавате чи съмь здравъ. Останете си съ здравъ.